

Arrest

nr. 296 730 van 8 november 2023
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

**Gekozen woonplaats: Ten kantore van advocaat Peter J.P. LIPS
Louizalaan 523
1050 BRUSSEL**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 30 augustus 2023 heeft ingediend om de nietigverklaring en de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 16 augustus 2023 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}).

Gezien het verzoekschrift dat dezelfde de verzoekende partij op 29 oktober 2023 heeft ingediend om, met toepassing van artikel 39/85 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, bij wege van voorlopige maatregelen te verzoeken dat de Raad de hiervoor vermelde gewone vordering tot schorsing zo snel mogelijk behandelt.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op de artikelen 39/82 en 39/85 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II en III van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 oktober 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 november 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. J.P. LIPS die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. MISSEGHERS, die *loco* advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1 De bestreden beslissing werd genomen naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming (VIB) dat de verzoekende partij op 17 juli 2023 in België indiende. De verwerende partij maakt toepassing van de Verordening (EU) nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de Dublin III-verordening) en is op grond daarvan van oordeel dat het aan de Kroatische autoriteiten toekomt om het VIB te behandelen op grond van de volgende motieven:

BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF MET BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van artikel 51/5, § 4, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer(1), die verklaart te heten(1):

naam: W.

voornaam: M.

geboortedatum: (...)

geboorteplaats: (...)

nationaliteit: Afghanistan

die een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming dat aan Kroatië (2) toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 20(5) van de Verordening van het Europees Parlement en de Raad (EU) nr. 604/2013 van 26 juni 2013.

De heer W., M.h, verder de betrokkene, die staatsburger van de Afghanistan verklaart te zijn, diende op 17.07.2023 een verzoek om internationale bescherming in. Hij legde daarbij een kopie van zijn Taskara (onleesbaar) met nummer * voor.

Het onderzoek van de vingerafdrukken in het kader van het verzoek van de betrokkene leidde tot twee treffers in het kader van Eurodac vastgesteld ten gevolge van de vergelijking van de vingerafdrukken van de verzoeker met de krachtens artikel 9 en artikel 14 van Verordening 603/2013 verzamelde vingerafdrukken. Deze tonen aan dat de vingerafdrukken van de betrokkene werden genomen vanwege het indienen van een verzoek om internationale bescherming in Kroatië op 05.07.2023 en omwille van illegale binnenkomst in Kroatië op 05.07.2023.

De betrokkene werd op 19.07.2023 bij de Dienst Vreemdelingenzaken gehoord in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming. Hierbij verklaarde hij religieus gehuwd te zijn en 1 kind te hebben. Zijn gezin woont in Afghanistan. Verder stelde hij geen familie in België of in een andere EU-lidstaat te hebben. Op basis van het voorgaande is een behandeling van het verzoek om internationale bescherming van de betrokkene in België op basis van art. 6, art. 8, art. 9, art. 10, art. 11 of art. 16 van Verordening 604/2013 bijgevolg niet aan de orde.

De betrokkene verklaarde Afghanistan in drie dagen na de val van het vorige regime verlaten te hebben. Hij vertrok naar Pakistan en ging daarna voor drie maanden naar Iran. Vervolgens was hij anderhalf jaar in Turkije. Daarna ging hij naar Bulgarije en ging naar Servië en Bosnië. Hij zette zijn reis voort naar Kroatië, Slovenië, Italië en Frankrijk. Vervolgens kwam hij aan in België. De betrokkene herinnert zich geen enkele data van zijn reisroute meer.

Tijdens zijn persoonlijk onderhoud op 19.07.2023 in België werd aan de betrokkene gevraagd vanwege welke specifieke reden(en) hij besloot om in België om internationale bescherming te verzoeken en of hij met betrekking tot omstandigheden van opvang of van behandeling redenen heeft die volgens zijn verzet tegen een overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat in het kader van Verordening (EU) nr. 604/2013 rechtvaardigen. Hierop antwoordde de betrokkene dat hij van België houdt. Het is een goed land voor Afghanen die in het leger hebben gediend. Ze hebben een kans om erkend te worden. Hij uitte een bezwaar tegen een overdracht aan Kroatië omdat de asielzoekers daar geen waarde hebben. De behandeling was er niet oké. In het open centrum stuurde de politie hen telkens binnen. Ze konden niet rondwandelen. De politie was agressief en hij werd er door hen geslagen toen hij werd opgepakt.

Op 24.07.2023 werd een terugnameverzoek gericht aan de Kroatische instanties. Het verzoek aan de Kroatische instanties werd 07.08.2023 conform artikel 20(5) van Verordening 604/2013 aanvaard. De betrokkene wordt verzocht overgedragen te worden via de internationale luchthaven van Franjo Tudman in Zagreb van maandag tot donderdag van 8 uur tot en met 14 uur en vrijdag van 8 uur tot en met 12 uur.

In de zaak C-63/15 dd. 07.06.2016 (Ghezelbash) stelde het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna HvJEU) dat een verzoeker in het kader van een rechtsmiddel kan aanvoeren dat een verantwoordelijkheids criterium van Verordening verkeerd werd toegepast. In de zaak C-155/15 dd. 07.06.2016 stelde het HvJ-EU, met verwijzing naar de zaak "Ghezelbash" dat een verzoeker middels een rechtsmiddel de verantwoordelijkheid van een lidstaat kan aanvechten.

Artikel 3(2) van Verordening 604/2013 stelt dat indien op basis van de in deze verordening vastgestelde criteria geen verantwoordelijke lidstaat kan worden aangewezen, de lidstaat waar het verzoek om internationale bescherming het eerst werd ingediend, verantwoordelijk is voor de behandeling ervan.

Uit het vingerafdrukkenonderzoek blijkt dat de betrokkene voorafgaand aan zijn verzoek in België een verzoek om internationale bescherming indiende in Kroatië. De betrokkene is niet in bezit van een door een lidstaat afgegeven verblijfstitel en verliet het grondgebied van de lidstaten niet.

Verordening 604/2013 is een onderdeel van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel, dat is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen waaronder de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Er moet dan ook worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in deze context dat in Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek tot internationale bescherming. Dit betekent dat een verzoeker niet vrij een lidstaat kan kiezen en de persoonlijke appreciatie van een lidstaat of de enkele wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven op zich geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna HvJ-EU) oordeelde in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 dat niet kan worden uitgesloten dat de werking van het asielstelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat verzoekers, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EUHandvest).

Volgens het Hof volgt daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 343/2003. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen verzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003 indien zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en de onthaal- en opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de verzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Hieromtrent wijzen we er op dat het aan de betrokkene toekomt om op grond van concrete feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat hij en zijn gezin door een overdracht aan Kroatië een reëel risico lopen op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden kunnen zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna EHRM) oordeelde dat een verwijdering door een lidstaat aan een andere lidstaat een probleem betreffende artikel 3 van het EVRM kan inhouden indien er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat in de ontvangende lidstaat een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM).

Het EHRM stelde dat de te verwachten gevolgen van een verwijdering dienen te worden onderzocht rekening houdende met de algemene situatie in die lidstaat en met de omstandigheden die eigen zijn aan de situatie van de over te dragen persoon. Hieromtrent wensen we op te merken dat het EHRM tevens oordeelde dat de omstandigheden in het kader van de Dublin-Verordening de ontvangende lidstaat een zeker niveau van hardheid moeten kennen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen (Mohammed v. Oostenrijk, nr. 2283/12, 6 juni 2013).

Kroatië is partij bij het Verdrag van Genève betreffende de status van vluchtelingen van 1951, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 1967 en bij het EVRM. Er moet dan ook van worden uitgegaan dat Kroatië het beginsel van non-refoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. Het is tevens gebonden door de bepalingen van de Europese richtlijnen 2011/95/EU, 2013/33/EU en 2013/32/EU.

De betrokkene haalde aan geen verzoek om internationale bescherming ingediend te hebben. Zijn vingerafdrukken werden verplicht afgenomen. Hieromtrent benadrukken we dat Verordening 603/2013 van het

Europees Parlement en van de raad van 26.06.2013 de lidstaten opdraagt de vingerafdrukken te registreren van elke persoon van 14 jaar of ouder die om internationale bescherming verzoekt (artikel 9) en van elke onderdaan van een derde land of staatloze van veertien jaar of ouder die, komende uit een derde land en die door de bevoegde controleautoriteiten van een lidstaat is aangehouden in verband met het illegaal over land, over zee of door de lucht overschrijden van de grens van die lidstaat en die niet is teruggezonden (artikel 14). De registratie van de vingerafdrukken in de gevallen vermeld in artikel 9 en artikel 14 van deze Verordening is derhalve niet vrijblijvend of een vrije keuze, maar een verplichting. Dat de betrokkene derhalve inroept dat hij werd verplicht of werd gedwongen zijn vingerafdrukken te laten registreren kan dan ook niet worden beschouwd worden als een niet correcte of onmenselijke behandeling door de Kroatische instanties.

De betrokkene gaf aan dat België een goed land is voor Afghanen die in het leger hebben gediend. Ze hebben een kans om erkend te worden. We benadrukken dat in de context van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel de criteria en mechanismen zijn vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming, wat impliceert dat een verzoeker geen vrije keuze van lidstaat heeft. Het enkele feit dat de betrokkene niet in Kroatië wil zijn, kan niet beschouwd worden als een zwaarwegende grond om aan te nemen dat in de ontvangende lidstaat de verzoeker een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. Het komt de betrokkene hierbij niet toe om zelf te bepalen in welk land zijn verzoek om internationale bescherming dient te worden behandeld. Verordening 604/2013 omvat de bepalingen ter vaststelling van de verantwoordelijke lidstaat en de persoonlijke voorkeur voor een bepaalde lidstaat is geen criterium ter vaststelling van de verantwoordelijke lidstaat.

Bovendien willen we in dit kader benadrukken dat Kroatië, net als België, de Conventie van Genève van 1951 ondertekende en partij is bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet er dan ook van worden uitgegaan dat Kroatië het beginsel van non-refoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. Het bovenstaande impliceert daarbij ook dat Kroatië, net als België, verzoeken om internationale bescherming onderwerpt aan een individueel onderzoek en dat het de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toekent aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Kroatische autoriteiten de minimumnormen inzake de procedure tot het verkrijgen van internationale bescherming, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren bij het onderzoek naar het verzoek om internationale bescherming van betrokkene. Verder zijn er ook geen aanleidingen om aan te nemen dat betrokkene in Kroatië niet de kans zou krijgen op het verkrijgen van een statuut op basis van de internationale regelgeving desbetreffend. In het kader van de gemeenschappelijke minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft die zijn vastgelegd in de Europese Richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, is deze bepaling aldus ongegrond.

De betrokkene uitte zijn verzet om terug te keren naar Kroatië. Het dient te worden benadrukt dat het loutere feit dat betrokkene zou worden teruggestuurd naar een land waar zijn economische en sociale mogelijkheden minder gunstig zouden zijn dan deze in België op zich niet voldoende is om een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest aannemelijk te maken. Tevens kan artikel 3 van het EVRM niet zo worden geïnterpreteerd dat het de verdragsluitende lidstaten ertoe zou verplichten om eenieder die zich op hun grondgebied bevindt te voorzien van huisvesting, of om asielzoekers de financiële middelen te verstrekken om hen een bepaalde levensstandaard te garanderen. De vaststelling dat de materiële en sociale levensomstandigheden er aanzienlijk op achteruit gaan bij de tenuitvoerlegging van de verwijderingsmaatregel is op zich dus niet voldoende om een schending van artikel 3 van het EVRM aan te tonen.

Betreffende de vermeende problemen van de betrokkene met Kroatië, benadrukken we dat de betrokkene zich in geval van problemen inzake zijn persoonlijke veiligheid kan wenden tot de bevoegde Kroatische instanties. De betrokkene meent geen bescherming te hebben gekregen van de Kroatische instanties, maar laat na hier concrete voorbeelden van te geven. Bijgevolg blijft deze verklaring slechts een blote bewering. Op grond van de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier kan ons inziens niet worden besloten dat de Kroatische instanties de betrokkene in geval van problemen inzake zijn persoonlijke veiligheid niet de nodige bijstand en bescherming zouden bieden.

Betreffende een overdracht naar Kroatië in het kader van Verordening 604/2013 verklaarde betrokkene verder ook dat hij gedurende zijn verblijf in Kroatië slecht behandeld werd en hij stelde in dit verband dat hijzelf en andere vluchtelingen geslagen werden door de politie. Echter benadrukken we dat betrokkene hierbij tevens ook verklaarde dat dit incident plaatsvond in de context van de registratie van zijn vingerafdrukken in Kroatië omwille van het feit dat hij verzet toonde tegen deze verplichte registratie. Verder wensen we ook op te merken dat betrokkene deze verklaring niet verder aanduidde aan de hand van concrete verklaringen en tevens geen enkel begin van bewijs over deze verklaringen aanbracht. Verder laat de betrokkene in het ongewisse of het een eenmalig incident betrof of dat hij vaker werd geslagen. Gezien het feit dat de betrokkene de bovenstaande verklaringen niet verder duidt en geen elementen aanreikt om die te staven, in combinatie met het feit dat betrokkene verklaarde dat dit incident plaatsvond op het moment dat betrokkene zich verzette tegen de registratie van zijn vingerafdrukken in Kroatië, kan worden besloten dat deze vermeende feiten zich afspeelden binnen de context van de grenscontrole, waar personen zich met alle macht pogen te onttrekken aan controle en registratie en snel willen verder trekken. Dit wordt ook geduid door de verklaringen van betrokkene dat hij

geen vrije keuze had om zijn vingerafdrukken te laten registreren wat tevens ook aantoont dat betrokkene enige vorm van verzet toonde tegen de verplichte registratie van zijn vingerafdrukken in Kroatië. Binnen deze context kan het gebruik van dwang in bepaalde omstandigheden gerechtvaardigd zijn. Artikel 3 van het EVRM waarborgt het recht op onaantastbaarheid van het lichaam en de lichamelijke integriteit en het geweldsmonopolie van de politie staat in delicaat evenwicht met deze individuele grondrechten. Van de politie mag derhalve worden verwacht dat geweld slechts wordt toegepast binnen de grenzen van proportionaliteit, subsidiariteit en redelijkheid. Dit impliceert onder meer dat het gebruik van dwang of geweld evenredig moet zijn met het te bereiken doel en moet worden overwogen of het doel niet met een ander minder ingrijpend middel kan worden bereikt. Uit de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier kan volgens ons niet worden besloten dat de bovenvermelde fundamentele beginselen van proportionaliteit, subsidiariteit en redelijkheid in het geval van de betrokkene door de Kroatische instanties met voeten werden getreden. Verder wijzen we er op dat de betrokkene, indien hij van oordeel was dat hij onheus werd behandeld door de Kroatië instanties, een klacht kon indienen bij de bevoegde instanties. Uit de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier blijkt geenszins dat de betrokkene in de onmogelijkheid verkeerde verhaal te halen bij de bevoegde instanties.

De Kroatische instanties stemden op 07.08.2023 in met de terugname van betrokkene met toepassing van artikel 20(5) van Verordening 604/2013: : "De lidstaat waarbij het verzoek om internationale bescherming is ingediend, is verplicht om, op de in artikelen 23, 24, en 25 en 29 bepaalde voorwaarden en met het oog op afronding van de procedure tot bepaling van de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming, over te gaan tot terugname van de verzoeker die zich zonder verblijfstitel in een andere lidstaat ophoudt of daar opnieuw een verzoek heeft ingediend na zijn eerste, in een andere lidstaat ingediende verzoek te hebben ingetrokken tijdens de procedure tot bepaling van de lidstaat die verantwoordelijk is."

Indien de Kroatische instanties tot het besluit komt dat het verantwoordelijk is zullen ze het onderzoek van het verzoek van de betrokkene kunnen aanvatten. De betrokkene zal na overdracht gemachtigd zijn te verblijven in Kroatië in zijn hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming en de door de wet voorziene bijstand en opvang verkrijgen.

Kroatië ondertekende de Conventie van Genève van 1951 en is partij bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet dan ook van worden uitgegaan dat Kroatië het beginsel van nonrefoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. De Kroatische autoriteiten onderwerpen verzoeken voor internationale bescherming aan een individueel onderzoek en kennen de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Kroatische instanties de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU niet zouden respecteren.

We wensen te verwijzen naar het in 2022 geactualiseerde AIDA-rapport over de situatie van verzoekers om internationale bescherming in Kroatië (Lana Tučkorić - the Croatian Law Centre, "Asylum Information Database Country Report: Croatia – 2021 update"), dat in het kader van het mede door de "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information Database" in 2022 werd gepubliceerd. Het rapport is te vinden op <https://asylumineurope.org/reports/country/croatia/> en een kopie van dit rapport wordt toegevoegd aan het administratief dossier van de betrokkene. Het rapport dateert van 26.06.2023.

In het AIDA-rapport wordt gesteld dat personen die in het kader van Verordening (EU) nr. 604/2013 aan Kroatië worden overgedragen, geen problemen ondervinden om toegang te verkrijgen tot de procedure voor het bekomen van internationale bescherming en materiële opvangvoorzieningen (blz. 52).

Het AIDA-rapport meldt dat volgens een rapport van de Swiss Refugee Council personen die naar Kroatië terugkeren in het kader van de Dublinverordening, via de luchthaven van Zagreb aan Kroatië worden overgedragen. Er wordt een ambtenaar van het ministerie van Binnenlandse Zaken aangewezen om de overgedragen personen op te vangen en de betrokken personen krijgen een plaats in een opvangcentrum voor verzoekers om internationale bescherming, waar hij een medische controle ondergaat (blz 53).

Het rapport meldt dat verzoekers in Kroatië tijdens de eerste bestuurlijke fase geen recht hebben op kosteloze rechtsbijstand, maar wel bij een beroep tegen een afwijzing van het verzoek (blz. 43). Hieromtrent wensen we op te merken dat Richtlijn 2013/32/EU niet noopt tot het verstrekken van kosteloze rechtsbijstand in de bestuurlijke fase. Het niet (automatisch) verstrekken van kosteloze rechtsbijstand in de bestuurlijke fase in Kroatië kan onzes inziens dan ook niet worden beschouwd als een tekortkoming op basis waarvan zou moeten worden afgezien van een overdracht.

Wat de opvangfaciliteiten betreft, benadrukken we dat het AIDA-rapport meldt dat er geen gevallen gekend zijn van verzoekers die geen opvang kregen vanwege een tekort aan plaatsen (blz. 84). Kroatië heeft twee opvangfaciliteiten voor verzoekers om internationale bescherming, een in Zagreb en een in Kutina. Het opvangcentrum in Kutina werd in 2014 gerenoveerd en is voornamelijk gericht op de opvang van verzoekers met een kwetsbaar profiel. Het opvangcentrum in Zagreb werd in 2019 gerenoveerd, wat leidde tot een verbetering van de levensomstandigheden. Inmiddels wordt het opvangcentrum in Kutina opnieuw gerenoveerd (blz. 84-85).

Verschillende rapporten en media maken melding van pushbacks naar Servië en Bosnië-Herzegovina door de Kroatische grenspolitie en van mishandeling en geweld (zie blz. 27 van het AIDA-rapport en rapporten van Amnesty International (<https://www.amnesty.org/en/countries/europe-and-central-asia/croatia/report-croatia/>) en Human Rights Watch (<https://www.hrw.org/europe/central-asia/croatia>). Er kan niet worden ontkend dat e zorgwekkende situaties aan de grenzen werden en worden gerapporteerd. Dit leidt onzes inziens echter niet tot de conclusie dat de Kroatische procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de structuren betreffende opvang van en bijstand aan verzoekers om internationale bescherming worden gekenmerkt door systeemfouten in de zin van artikel 3(2) van Verordening (EU) nr. 604/2013, en dat verzoekers die in het kader van Verordening (EU) nr. 604/2013 aan Kroatië worden overgedragen systematisch het risico lopen aan dergelijke situaties te worden blootgesteld en in een met artikel 3 van het EVRM strijdige situatie terecht te komen.

In oktober 2019 stelde de Europese Commissie in een mededeling betreffende de toepassing van het Schengenacquis door Kroatië dat de behandeling van verzoekers en andere immigranten en het gebruik van geweld bij de controle van de grenzen een punt van aandacht blijft en dat alle maatregelen ter controle van de grenzen de toets van het EU-Handvest en van alle Europese en internationale verplichtingen op dat vlak dienen te doorstaan. Verder werd ook duidelijk gesteld dat de Kroatische instanties zich ertoe verbinden alle aantijgingen van mishandeling en geweld te onderzoeken, nauwgezet toe te zien op de toestand aan de grenzen en de Europese Commissie zullen inlichten betreffende de vooruitgang op dat vlak ("Mededeling van de Commissie aan het Europees Parlement en de Raad over de evaluatie met het oog op de volledige toepassing van het Schengenacquis door Kroatië", 22.10.2019, blz. 16, https://eurlex.europa.eu/resource.html?uri=cellar:237cb3cff57e-11e9-8c1f-01aa75ed71a1.0005.02/DOC_1&format=PDF).

De Kroatische regering stemde in met de ontplooiing van een onafhankelijk controlemechanisme dat toeziet op het werk van de grenspolitie met betrekking tot migratie en het recht op internationale bescherming. Dit mechanisme is sinds juni 2021 actief en omvat leden van de Kroatische Academie voor Medische Wetenschappen, de Kroatische Academie voor Rechtswetenschappen, het Centrum voor Culturele Dialoog, het Kroatische Rode Kruis en een onafhankelijke juridische expert (AIDA-rapport blz. 33-34). In juli 2022 bracht het mechanisme zijn eerste jaarverslag uit (Annual report of the mechanism of monitoring the actions of police officers of the ministry of the interior in the area of illegal migration and international protection – June 2021 – July 2022, een kopie van dit rapport wordt toegevoegd aan het administratief dossier). In het verslag wordt vastgesteld dat bepaalde aspecten vatbaar zijn voor verbetering en wordt daartoe een aantal aanbevelingen geformuleerd.

Verder lezen we dat in politiekantoren aan de grens geen onregelmatigheden inzake het recht op internationale bescherming en de toegang tot de procedure voor internationale bescherming werden vastgesteld (blz. 24).

Verzoeken om internationale bescherming worden in de politiekantoren aan de grens ontvangen en geregistreerd in overeenstemming met artikel 6 van de Procedurerichtlijn (blz. 24). Gevallen van teruggrijving die in strijd zouden zijn met artikel 4 van Protocol 4 van het EVRM - verbod tot collectieve uitzetting van vreemdelingen – werden evenmin vastgesteld (blz. 24).

Op 03.11.2022 bevestigde het Directoraat Immigratie, Burgerschap en Administratieve Zaken van het Kroatische ministerie van Binnenlandse Zaken in een bericht aan onze diensten dat Kroatië het beginsel van nonrefoulement eerbiedigt en dat een aan Kroatië overgedragen persoon die na de overdracht geen internationale bescherming vraagt, niet zal worden teruggestuurd naar een land waar hij of zij een reëel risico loopt onmenselijk of vernederend te worden behandeld in de zin van artikel 4 van het EU-Handvest van de grondrechten en artikel 3 van het EVRM (document wordt toegevoegd aan het administratief dossier). Het beginsel van non-refoulement is opgenomen in artikel 6 van de Kroatische wet inzake internationale en tijdelijke bescherming van 2018 en in artikel 207 van de Kroatische immigratiewet van 2020.

We wijzen erop dat de betrokkene zich in een situatie bevindt die geenszins te vergelijken is met de situatie van personen die het voorwerp kunnen uitmaken van pushbacks en teruggrijvingen: de betrokkene zal overeenkomstig de bepalingen van Verordening (EU) nr. 604/2013 aan Kroatië worden overgedragen, nadat de Kroatische instanties daarmee instemden. De betrokkene zal naar Kroatië terugkeren in zijn hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming en aanspraak kunnen maken op de aan die hoedanigheid verbonden rechten.

We beamen dat het AIDA-rapport ook kritische bemerkingen plaatst bij bepaalde aspecten van de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvang in Kroatië. We zijn echter van oordeel dat deze tekortkomingen niet kunnen worden gelijkgesteld met een systemisch en structureel falen en bezwaarlijk kan worden gesteld dat de Kroatische instanties algeheel falen in het bieden van opvang en bijstand en het toegang verlenen tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming.

Het wijzen op het feit dat in Kroatië, net zoals in andere lidstaten, problemen kunnen voorkomen betreffende de behandeling van verzoeken om internationale bescherming en de opvang en begeleiding van verzoekers leidt niet tot de conclusie dat de procedure voor het bekomen van internationale bescherming in Kroatië in zijn geheel wordt gekenmerkt door systeemfouten zoals begrepen in artikel 3(2) van Verordening (EU) nr. 604/2013 en dat personen die in het kader van Verordening (EU) nr. 604/2013 aan Kroatië worden overgedragen per definitie in een situatie belanden die kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

We merken op dat de Kroatische autoriteiten aan hun terugnameakkoord van 24.07.2023 een document toevoegden waarin wordt benadrukt dat het Kroatische ministerie van Binnenlandse Zaken waarborgt dat personen die in het kader van de Dublin-verordening aan Kroatië worden overgedragen, toegang zullen krijgen tot de procedure voor internationale bescherming. De Kroatische autoriteiten bevestigen in het document dat Kroatië alle normen die zijn vastgelegd in de EU-wetgeving inzake procedurele waarborgen eerbiedigt en de toegang tot de asielpprocedure en opvangvoorzieningen verzekert. Voorts wordt bevestigd dat de Kroatische autoriteiten alle maatregelen zullen nemen die noodzakelijk zijn om te garanderen dat verzoekers om internationale bescherming die op grond van de Dublin-verordening worden overgedragen, de mogelijkheid krijgen om een onderzoek ten gronde van hun verzoek op het grondgebied te vragen. Overeenkomstig de overwegingen 19 en 32 van Verordening (EU) nr. 604/2013 zal voor de betrokkene worden voorzien in passende opvang, gezondheidszorg, rechtsbijstand, doeltreffende voorziening in rechte en individuele behandeling, rekening houdend met specifieke situatie van de betrokkene en zijn kwetsbaarheden. In het document wordt tevens benadrukt dat indien de betrokkene na overdracht geen verzoek om internationale bescherming indient, er een terugkeerprocedure kan worden opgestart overeenkomstig Richtlijn 2008/115/EG en de Kroatische wetgeving. Tot slot wordt in het document vermeld dat in de Kroatische wet inzake internationale en tijdelijke bescherming het beginsel van nonrefoulement is opgenomen.

Het AIDA-rapport vermeldt dat er tolken beschikbaar zijn in Kroatië. Voor sommige talen zijn er echter te weinig tolken beschikbaar en niet alle tolken zijn professioneel opgeleid (blz. 41). Aan de grens kunnen er zich problemen op het gebied van vertolking voordoen (blz. 79). We erkennen dat verzoekers in Kroatië problemen kunnen ondervinden op het gebied van vertolking en communicatie. Op basis van de beschikbare informatie kan onzes inziens echter niet worden geconcludeerd dat om redenen in verband met communicatie en vertolking van een overdracht dient te worden afgezien.

De betrokkene verklaarde dat hij in goede gezondheid is, geen doktersafspraak nodig heeft, geen medische documenten heeft en geen medicatie neemt. Er zijn tot op heden in het administratief dossier van de betrokkene geen medische attesten of andere specifieke documenten aangebracht die aanleiding geven te besluiten dat redenen betreffende de gezondheidssituatie van de betrokkene een overdracht aan Kroatië zouden verhinderen of dat redenen van gezondheid bij overdracht zouden leiden tot een risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Er werden in het administratief dossier van de betrokkene geen concrete elementen aangebracht die aanleiding geven te besluiten dat redenen betreffende de gezondheidstoestand van de betrokkene een overdracht aan Kroatië verhinderen of dat de betrokkene door overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat vanwege redenen van gezondheid een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een schending vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Verder zijn er ook geen aanwijzingen dat de betrokkene in zijn hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming in Kroatië niet de nodige bijstand en zorgen zal kunnen verkrijgen indien nodig en zijn we van oordeel dat de kwaliteit van de medische voorzieningen in Kroatië van een vergelijkbaar niveau moeten worden geacht als deze in België.

Volgens het AIDA-rapport hebben verzoekers om internationale bescherming toegang tot medische zorg. De nationale wetgeving voorziet in toegang tot dringende medische zorgen voor verzoekers. De gezondheidszorg omvat onder meer dringende en noodzakelijke behandelingen van ziekten en ernstige mentale aandoeningen. Gezondheidszorg is beschikbaar in de opvangfaciliteiten in Zagreb en Kutina. Ook wanneer de opvang wordt beperkt tot materiële bijstand, is toegang tot gezondheidszorg gewaarborgd. In 2020 werd een ordonnantie gepubliceerd inzake normen op het gebied van gezondheidszorg voor verzoekers om internationale bescherming, waarin bepalingen zijn vastgelegd inzake initiële en verdere medische onderzoeken en de reikwijdte van de gezondheidszorg voor verzoekers. Verzoekers kunnen terecht bij plaatselijke ziekenhuizen en er zijn ook specifieke apotheken aangeduid. In het opvangcentrum van Zagreb is iedere werkdag een medisch team van Médecins du Monde aanwezig, dat bestaat uit een arts, een verpleegster en tolken Arabisch en Farsi. Zij voeren een initieel medisch onderzoek uit van personen die in het centrum aankomen en bieden ook daarna nog medische opvolging aan. Médecins du Monde zorgt ook voor psychologische bijstand (blz. 91-94).

We benadrukken dat Verordening 604/2013 voorzorgsmaatregelen voorziet. In geval van een medische problematiek of speciale noden wordt die informatie neergelegd in een gezondheidsverklaring en voor de overdracht gedeeld met de verantwoordelijke lidstaat op de wijze omschreven in artikel 32 van Verordening 604/2013.

We zijn van oordeel dat niet aannemelijk werd gemaakt dat de medische voorzieningen in Kroatië niet van een vergelijkbaar niveau als in België mogen worden geacht en dat de betrokkene in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming in Kroatië niet de nodige zorgen zal kunnen verkrijgen.

De Kroatische autoriteiten worden tenminste zeven werkdagen vooraf in kennis gesteld van de overdracht van de betrokkene of minstens tien werkdagen vooraf in geval van speciale noden.

Gelet op het voorgaande wordt besloten dat niet aannemelijk werd gemaakt dat de betrokkene door overdracht aan Kroatië een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een inbreuk zouden vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Gelet op het voorgaande wordt tevens besloten dat er geen grond is voor de behandeling van het verzoek voor internationale bescherming door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek voor internationale bescherming, die aan de Kroatische autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de

wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 20 (5) van Verordening 604/2013.

De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten. De huidige gezondheidsomstandigheden naar aanleiding van het COVID-19 virus onttrekken de betrokkene niet aan zijn verplichtingen gebonden aan deze beslissing. Niettemin wordt er rekening gehouden met deze omstandigheden en worden alle noodzakelijke maatregelen gevolgd.

Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(3), tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven binnen de 10 (tien) dagen en dient hij zich aan te bieden bij de Kroatische autoriteiten”.

1.2. Op 19 oktober 2023 nam de verwerende partij in hoofde van de verzoekende partij de beslissing tot terugleiding naar de grens en vasthouding in en welbepaalde plaats met het oog op overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat. De verzoekende partij diende op 29 oktober 2023 een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid in, die bij de Raad is gekend onder het nr. 303 244.

2. Voorwerp van de vordering

Ambtshalve onderzoekt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) het voorwerp van de thans voorliggende vordering.

De verzoekende partij determineert het voorwerp van haar beroep als zijnde de *“het bevel om het grondgebied te verlaten van 16 augustus 2023”*.

De Raad stelt vast dat in hoofde van de verzoekende partij een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten werd genomen, een zogenaamde bijlage 26^{quater}. Een bijlage 26^{quater} betreft een overdrachtsbesluit in de zin van de Dublin III-verordening, zijnde een besluit om de verzoekende partij over te dragen aan de verantwoordelijke lidstaat (cf. artikel 26.1 van de Dublin III-verordening). Dit besluit bevat dus een motivering aangaande de verantwoordelijkheid van de betrokken lidstaat waarnaar de betrokkene moet worden overgedragen en vormt in zijn geheel de basis voor de overdracht naar de aangeduide lidstaat.

In de thans genomen bijlage 26^{quater} wordt vastgesteld dat Kroatië verantwoordelijk is voor de behandeling van het VIB van de verzoekende partij en dat deze laatste bijgevolg het grondgebied van België moet verlaten. Deze beslissing is genomen op grond van artikel 51/5, § 4, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), dat luidt als volgt:

“Wanneer de verzoeker om internationale bescherming aan de verantwoordelijke lidstaat overgedragen dient te worden, weigert de minister of zijn gemachtigde hem de binnenkomst of het verblijf in het Rijk en gelast hem zich vóór een bepaalde datum bij de bevoegde overheden van deze staat aan te melden.”

Daarnaast luidt het eveneens relevante artikel 71/3, § 3, eerste lid, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het Vreemdelingenbesluit) als volgt:

“Wanneer de asielzoeker overgedragen moet worden aan de verantwoordelijke Staat en hem het verblijf in het Rijk geweigerd werd, ontvangt hij een bevel om het grondgebied te verlaten en wordt hij in het bezit gesteld van een doorlaatbewijs overeenkomstig het model van bijlage 10bis of bijlage 10ter. De beslissing tot weigering van verblijf wordt ter kennis gebracht door middel van een document overeenkomstig bijlage 26^{quater}.”

Bijgevolg voorziet deze bepaling dat de verwerende partij verplicht is een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven, wanneer zij heeft vastgesteld dat de verzoeker om internationale bescherming moet overgedragen worden aan de verantwoordelijke Staat en aan deze verzoeker het verblijf geweigerd wordt. Een bijlage 26^{quater} bevat bijgevolg steeds een bevelscomponent, volgend op de component waarin de weigering van verblijf wordt vastgesteld.

Ondanks het feit dat de verzoekende partij in haar verzoekschrift uitdrukkelijk aangeeft dat zij zich slechts richt tegen de bevelscomponent die zit vevat in de bijlage 26^{quater}, blijkt uit de uiteenzetting van de middelen dat deze veel meer viseren dan alleen de vaststelling: *“De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten. [...] Bijgevolg moet de*

betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven binnen de 10 (tien) dagen en dient hij zich aan te bieden bij de Kroatische autoriteiten.”

De verzoekende partij gaat immers ook in op de motieven die de verwerende partij ertoe hebben gebracht te oordelen dat ondanks het feit dat kritische opmerkingen kunnen worden gemaakt betreffende bepaalde aspecten van opvang en behandeling van verzoekers om internationale bescherming in Kroatië, er niet van kan worden uitgegaan dat Dublinterugkeerders per definitie in een situatie belanden die kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest) en daarop te concluderen dat er geen reden is voor de behandeling van het VIB door de Belgische instanties.

Het artificiële onderscheid dat de verzoekende partij *in casu* maakt tussen enerzijds de beslissing tot weigering van verblijf en anderzijds het bevel om het grondgebied te verlaten - en waarbij zij uitdrukkelijk stelt slechts het bevel aan te vechten - kan niet verhullen dat haar verzoekschrift tot doel heeft de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bijlage 26^{quater} van 16 augustus 2023 in zijn geheel te vorderen. De gehele bijlage 26^{quater} maakt bijgevolg het voorwerp uit van de voorliggende vordering.

3. Over de ontvankelijkheid van de vordering tot het horen bevelen van voorlopige maatregelen in de zin van artikel 39/85 van de Vreemdelingenwet

3.1. De vordering strekt ertoe om de door de verzoekende partij op 30 augustus 2023 aanhangig gemaakte gewone vordering tot schorsing zo snel mogelijk te behandelen.

3.2. Artikel 39/85, § 1, eerste en vierde lid van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent wordt, in het bijzonder indien hij naderhand wordt vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of naderhand ter beschikking wordt gesteld van de regering, dan kan hij, bij wege van voorlopige maatregelen in de zin van artikel 39/84, verzoeken dat de Raad een eerder ingediende gewone vordering tot schorsing zo snel mogelijk behandelt, op voorwaarde dat deze vordering werd ingeschreven op de rol en dat de Raad er zich nog niet over heeft uitgesproken. Deze vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen dient te worden ingediend binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn.

[...]

Op straffe van onontvankelijkheid van de vordering waarbij de Raad bij wege van voorlopige maatregelen verzocht wordt zo snel mogelijk de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van een andere beslissing te behandelen die vatbaar is voor vernietiging op grond van artikel 39/2, dient de verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel, bedoeld in het eerste lid, gelijktijdig, al naargelang het geval, het voorwerp te zijn van een vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen of van een vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging ervan bij uiterst dringende noodzakelijkheid.”

3.3. Uit de feiten uiteenzetting is reeds gebleken dat de verzoekende partij inmiddels, op 19 oktober 2023, het voorwerp is geworden van een beslissing tot terugleiding naar de grens en vasthouding in een welbepaalde plaats met het oog op overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat. Zij bevindt zich dientengevolge in een welbepaalde plaats, zoals bedoeld in artikel 74/8 van de Vreemdelingenwet, zodat haar verwijdering imminent is. Ook aan de andere voorwaarden is voldaan.

3.4. De vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen in toepassing van artikel 39/85 van de Vreemdelingenwet bij uiterst dringende noodzakelijkheid is ontvankelijk. De verwerende partij betwist de ontvankelijkheid overigens ook niet.

3.5. Bijgevolg wordt de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing, met toepassing van artikel 39/85, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, versneld behandeld.

4. Over de vordering tot schorsing

4.1. Overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden

en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen. Deze voorwaarden zijn cumulatief.

4.2.1. Uiteenzetting van de ernstige middelen

De middelen worden uiteengezet als volgt:

*“- Schending van de artikelen 62 van voormelde Wet van 15 december 1980 en 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen;
- Schending van het non-refoulementsbeginsel zoals het onder meer haar bijzondere uitdrukking vindt in het artikel 74/17, § 1, al. 1 van voormelde Immigratiewet van 15 december 1980 in samenhang gelezen met de artikelen 2 (recht op leven) en 3 (verbod op foltering) van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden van 4 november 1950 zoals gewijzigd én met de artikelen 17 (materiële opvang en gezondheidszorg) en 18 (materiële opvangvoorzieningen), en 19 (gezondheidszorg) van de Opvang-richtlijn 2013/33/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de normen voor opvang van verzoekers om internationale bescherming (herschikking);
- Schending van de beginselen van behoorlijk bestuur in het bijzonder het zorgvuldigheidsbeginsel.”*

De verzoekende partij geeft eerst de geschonden geachte bepalingen weer en geeft hierover een theoretische uiteenzetting. Verder geeft zij de volgende toelichting:

[...]

De motieven die betrekking hebben op de beslissing tot weigering van verblijf in hetzelfde formulier Bijlage 26Quater zijn vreemd aan de bestreden beslissing die verplicht een eigen specifieke formele motivering dient te hebben (a simili AG CCE 19 december 2013, nr. 116.000; AV RVV 19 december 2013, nr. 115.995; AV RVV 19 december 2013, nr. 115.993) en kunnen bijgevolg de bestreden beslissing niet schragen.

De bestreden beslissing schendt, zoals hierna wordt aangetoond, de fundamentele rechten opgesomd in het middel van verzoekende partij en stelt haar bloot aan hardheidsdrempeloverschrijdende mishandelingen die leiden tot een schending van het non-refoulementsbeginsel zoals het onder meer haar bijzondere uitdrukking vindt in het artikel 74/17, § 1, al. 1 van voormelde Immigratiewet van 15 december 1980 in samenhang gelezen met het absoluut artikel 3 van het voormelde Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden van 4 november 1950 zoals gewijzigd.

Verwerende partij gaat ervan uit dat de overdracht van verzoekende partij aan de ontvangende lidstaat niet leidt tot hardheidsdrempeloverschrijdende mishandelingen in de zin van artikel 3 van het voormelde Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden van 4 november 1950 zoals gewijzigd.

Zij steunt daarvoor op het interstatelijk vertrouwensbeginsel, waarbij verwerende partij zich beperkt tot en tevredenstelt met de vaststelling dat het land van ontvangst dezelfde verdragen in het bijzonder het voormelde Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden van 4 november 1950 zoals gewijzigd, heeft ondertekend, alsook andere veronderstellingen, de foutieve lezing van het AIDA-rapport dat zij aan het administratieve dossier toevoegt, en/of foutief aangehaalde feiten.

Bovendien heeft verwerende partij geen reële en geverifieerde kennis door bijvoorbeeld de overdrachten systematisch of steekproefgewijs op te volgen, en terwijl het AIDA-rapport update juni 2023 (cf. stuk nr. 3A) haar argumentatie tegenspreekt.

De garanties die Kroatië bij terugname in haar brieven van 7 augustus 2023 verleent, zijn niet meer dan een herhaling van de zin in de overnamevraag: u gelieve te bevestigen dat « the person concerned will be provided with access to the procedure for international protection with adequate accommodation, healthcare, legal aid, effective legal remedy and individual approach, keeping in mind specificities and vulnerabilities of individual applicant » (cf. stukken nrs. 6A, p. 3, en 6B, p. 1/4).

De ministeriële garantie in de brief van 7 augustus 2023 (cf. stuk nr. 6B, pp. 3 en 4/4) legt niet concreet uit hoe verzoekende partij als Dublin overgedragene kans maakt op één van de 740 bedden (cf. stuk nr. 3, p. 82) wanneer hij in de wachtrij van 12.872 kandidaat asielzoekers die eveneens opvangrecht hebben, terecht komt.

De garanties in de brieven zijn eerder goedbedoelde intentieverklaringen maar hebben als concrete garanties nul en generlei waarde.

In tegenstelling tot wat verwerende partij schrijft en wil doen geloven dat verzoekende partij « een goede gezondheid heeft », heeft verzoekende partij tijdens de registratie van haar asielaanvraag koorts gesignaleerd (cf. stuk nr. 7). De oorzaken voor de koorts werden niet verder onderzocht. Verwerende partij blijft hierdoor onwetend over opvang en medische verzorging die verzoekende partij kan krijgen bij al dan niet verplichte effectieve terugkeer zoals infra in detail wordt aangetoond.

Kroatië telt twee opvangcentra onder beheer van de Kroatische overheid die samen goed zijn voor 740 plaatsen (cf. stuk nr. 3A, pp. 22 en 82) terwijl er de instroom van kandidaat-vluchtelingen van 3.039 in 2021 tot 12.872 in 2022 opliep (cf. stuk nr. 3A, p. 16) waardoor verwerende partij enkel zeker is dat verzoekende partij bij terugkeer opvang krijgt wanneer Kroatië aangeeft welk bed in welk centrum aan verzoekende partij is voorbehouden. Bij gebreke is de kans dat verzoekende partij opvang krijgt kleiner dan één op tien wat als hardheidsdrempeloverschrijvende mishandeling in de zin van artikel 3 van het voormelde Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens van 4 november 1950 zoals gewijzigd, kwalificeert.

Er zijn 17,4 maal meer asielzoekers dan er beschikbare plaatsen zijn. 80% verliet daarom met reden Kroatië (cf. stuk nr. 3A, pp. 16 e.v.).

Verder volgt er bij gebrek aan opvang ook geen screening op gezondheid zoals de Kroatische Immigratiewet voorschrijft (cf. stuk nr. 3A, pp. 24 en 53), terwijl deze Kroatische Immigratiewet wel screenings voorschrijft maar die evenwel nog niet inhoudelijk werden ingevuld waardoor er in de praktijk geen screening gebeurt (cf. stuk nr. 3A, p. 60) en terwijl verwerende partij mogelijks ziek is waar zijn koorts op wijst en nood heeft aan medicatie (cf. stuk nr. 5).

Zelf indien wordt vastgesteld dat verzoekende partij na overdracht medische hulp nodig heeft zoals zij documenteert (cf. stuk nr. 7) dan nog is ondanks de Kroatische Immigratiewet het recht op medische zorg inschrijft, in de praktijk niet zeker van medische verzorging omdat in de twee Kroatische opvangcentra de medische dienstverlening door één dokter en één verpleegster gebeurt maar daarbij de nodige tolk in de taal van verzoekende partij ontbreekt (cf. stuk nr. 3A, p. 96) of nog omdat buiten de centra artsen onbekend zijn met dit recht en de desbetreffende formulieren of dit zelfs weigeren met het excuus dat zij hun maximum quota hebben bereikt (cf. stuk nr. 3A, p. 149).

Door naar België door te reizen « dook » verzoekende partij volgens de Kroatische Immigratiewet « onder ».

Uit het administratieve dossier zoals het tot op heden in kopie werd meegedeeld, blijkt geen garantie te zijn gegeven dat er geen expliciete intrekking of verwerping van de asielaanvraag voorligt waardoor bij terugkeer verzoekende partij als volgend asielverzoeker wordt gekwalificeerd (« persons whose application was explicitly withdrawn or rejected before leaving Croatia are considered subsequent applicants upon return», cf. stuk nr. 3A, p. 53).

Tegen een negatieve beslissing na terugkeer als Dublin overgedragene, zoals verzoekende partij, bestaat er in tegenstelling tot wat verzoekende partij wil doen geloven geen onmiddellijk effectief rechtsmiddel in de zin van artikel 13 van Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden van 4 november 1950 zoals gewijzigd, waardoor refoulement reëel is en dit voor het Duits « Administrative Court of Stuttgart » voldoende was om geen kandidaat asielzoekers aan Kroatië over te dragen (cf. stuk nr. 3A, pp. 50 en 72).

In de eerste bestuurlijke fase van de procedure is er in tegenstelling tot wat verwerende partij wil doen geloven, geen kosteloze juridische bijstand voorhanden waardoor verzoekende partij kan ageren tegen de mishandelingen die zij vernoemt (cf. stuk nr. 2, pp. 4 en 5/10).

Ook andere lidstaten zoals Nederland (cf. stuk nr. 3A, p. 50) en Zwitserland (cf. stuk nr. 3A, p. 52) hebben Dublinoverdrachten opgeschort.

Voorgaande besproken tekortkomingen maken samengenomen systemische tekortkomingen uit waarover verwerende partij niet onwetend kan zijn en waardoor zij niet tot overdracht kan overgaan zonder schending van het verbod op refoulement (a simili de schorsingsarresten: RVV 29 September 2022, nr. 278.10.6, cf. stuk nr. 3B, en nr. 278.108, cf. stuk nr. 3C).

Verzoekende partij verklaarde uitdrukkelijk dat zij zich tegen de overdracht naar het land van ontvangst verzet.

Uit het voorgaande volgt dat de opvang en plicht tot gezondheidszorg in de praktijk in het land van ontvangst niet voldoen aan de minimumstandaarden opgelegd door de artikelen 17, 18 en 19 van voormelde Opvang-Richtlijn 2013/33/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 zoals supra geciteerd.

Verwerende partij weet dit minstens dient dit te weten vanuit haar wettelijke opdracht en omdat zij zelf het voormelde AIDA-rapport aan het administratieve dossier toevoegt. Middels het uittreksel van het voormelde AIDArapport dat verzoekende partij aan onderhavig verzoekschrift toevoegt, documenteert en bewijst zij dat de opvang niet aan de Europeesrechtelijke minimumstandaarden voldoet.

Verwerende partij dient normaal de te verwachten gevolgen van de verwijdering naar de ontvangende lidstaat te onderzoeken (EHRM 6 juni 2013, nr. 2283/12). Zonder individueel onderzoek of enige uitdrukkelijke garanties weet verwerende partij bijgevolg geenszins wat verzoekende partij te wachten staat en of zij in de ontvangende lidstaat opvang zal krijgen.

Doordat noch uit de bestreden beslissing noch uit de kopie van het administratieve dossier zoals het tot op heden werd meegedeeld of briefwisseling blijkt dat de ontvangende lidstaat uitdrukkelijke geïndividualiseerde garanties gaf, dient verwerende partij rekening te houden met de gedocumenteerde systeemfouten zoals deze supra werden besproken en aangetoond, en kan zij in casu niet langer van het interstatelijk vertrouwensbeginsel uitgaan.

Om dezelfde redenen leidt de overdracht van verzoekende partij tot hardheidsdrempeloverschrijdende mishandelingen zoals besproken in de zin van artikel 3 van het voormelde Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens van 4 november 1950 zoals gewijzigd omdat het in de praktijk afwezig zijn van opvang en van medische verzorging in strijd is met de Opvang-Richtlijn 2013/33/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 (herschikking).

De bewoordingen « een reëel risico op » en « de te verwachten gevolgen » betekenen dat verzoekende partij geen persoonlijke ervaringen moet aantonen hoewel zij dit zoals aangetoond wel doet maar enkel dat de kans dat het risico voorvalt in voldoende mate bestaat wat zij eveneens op gedocumenteerde wijze supra aantoont. In casu is deze groter dan negen op tien en daarmee quasi-zeker.

Verwerende partij mag verzoekende partij volgens de vaste rechtspraak van het Europees Hof van de Rechten van de Mens die zij in de bestreden beslissing herhaalt, niet aan de ontvangende lidstaat overdragen wanneer dit leidt tot een te verwachten de schending van het voormelde absolute artikel 3 (EHRM 6 juni 2013, nr. 2.283/12) wat klaarblijkelijk zal geschieden, terwijl verwerende partij dit middels de bestreden beslissing juist wel doet.

Het reëel risico op ernstige schade zoals besproken werd door verwerende partij kennelijk niet zorgvuldig onderzocht of miskent, terwijl zij daartoe positiefrechtelijk (EHRM 6 juni 2013, nr. 2.283/12, § 95) zelfs proprio motu wordt verplicht (EHRM 29 april 1997 H.L.R., nr. Reports 1997-III; EHRM 6 maart 2001, nr. 45.276/99, § 60; EHRM 23 februari 2012 Hirshi Jamaa et al., no. 27.765/09, § 116; EHRM 6 juni 2013 Mohammed, nr. 2.283/12, § 95).

Om voorgaande redenen handelde verwerende partij onzorgvuldig en schendt de bestreden beslissing de zorgvuldigheidsplicht.

Uit het voorgaande volgt dat de ingeroepen motieven niet als ernstig kunnen worden weerhouden, en daarmee de bestreden beslissing niet kunnen schragen.

Er zijn geen redenen van nationale veiligheid of openbare orde voorhanden die verwerende partij ontslaan van enige motiveringsplicht.

Schending van de motiveringplicht.

Om deze en voorgaande redenen schendt de bestreden beslissing eveneens het verbod op refoulement zoals het onder meer haar bijzondere uitdrukking vindt in artikel 74/17, § 1, al. 1 van voormelde Immigratiewet van 15 december 1980 in samenhang gelezen met artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden van 4 november 1950 zoals gewijzigd.

Schending van de ingeroepen middelen.

Om voorgaande redenen kon verwerende partij niet redelijkerwijze tot de bestreden beslissing komen.

De bestreden beslissing dient daarom te worden vernietigd minstens in een eerste tijd te worden geschorst.”

4.2.2. Beoordeling

In de mate dat de verzoekende partij de schending aanvoert van artikel 74/17, §1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, moet erop worden gewezen dat deze bepaling de omzetting vormt van artikel 9 van de Richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de Terugkeerrichtlijn).

Een “terugkeerbesluit” is volgens artikel 3, 4 van de Terugkeerrichtlijn de administratieve of rechterlijke beslissing of handeling waarbij wordt vastgesteld dat het verblijf van een onderdaan van een derde land illegaal is of dit illegaal wordt verklaard en een terugkeerverplichting wordt opgelegd of vastgesteld. Artikel 3, 3 van de Terugkeerrichtlijn definieert de term “terugkeer” als het proces waarbij een onderdaan van een derde land, vrijwillig gevolg gevend aan een terugkeerverplichting of op gedwongen wijze, terugkeert naar zijn land van herkomst, of een land van doorreis overeenkomstig communautaire of bilaterale overnameovereenkomsten of andere regelingen, of een ander derde land waarnaar de betrokken onderdaan van een derde land besluit vrijwillig terug te keren en waar deze wordt toegelaten. Deze

bepaling werd omgezet in artikel 1, 5° *iuncto* artikel 1, 6°, van de Vreemdelingenwet. Bijgevolg kan op grond van artikel 7 van de Vreemdelingenwet geen overdracht gebeuren naar een andere lidstaat (zie ook de aanbeveling (EU) 2017/2338 van de Commissie van 16 november 2017 tot vaststelling van een gemeenschappelijk “terugkeerhandboek” voor gebruik door de bevoegde autoriteiten van de lidstaten bij het uitvoeren van terugkeer gerelateerde taken, op p. 8 en 9: “een illegaal verblijvende onderdaan van een derde land wegsturen naar een andere lidstaat kan op grond van het Unierecht niet als terugkeer worden beschouwd” en “onder “land van doorreis” in het tweede streepje worden uitsluitend derde landen en geen EU-lidstaten verstaan”). *In casu* ligt een bijlage 26^{quater} voor (“weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten”) waarmee de overdracht van de verzoekende partij wordt beoogd aan Kroatië, in toepassing van de Dublin III-verordening.

De verzoekende partij valt dus niet onder het toepassingsgebied van de Terugkeerrichtlijn en hij kan zich niet dienstig op artikel 74/17 van de Vreemdelingenwet beroepen.

In de bestreden beslissing wordt, zoals reeds gesteld, toepassing gemaakt van de Dublin III-verordening. De verwerende partij is van oordeel “*dat er geen grond is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming, die aan de Kroatische autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 20 (5) van Verordening 604/2013.*”

Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat “*Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.*” Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en het gedrag van de verzoekende partij (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S. t. België en Griekenland, § 218). Artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie correspondeert met deze bepaling.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie vaste rechtspraak EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad t. Bulgarije, § 96).

Hierbij moet benadrukt worden dat ook in het kader van het EVRM het vermoeden waarop het systeem van de Dublin III-verordening is gebaseerd, met name dat de voor overdracht aangezochte lidstaat de fundamentele rechten neergelegd in het EVRM zal eerbiedigen – dit is het wederzijds vertrouwensbeginsel – niet onweerlegbaar is (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, Tarakhel t. Zwitserland, par. 103). Dit vermoeden wordt volgens het EHRM weerlegd wanneer, zoals de vaste rechtspraak luidt, er zwaarwegende gronden worden aangetoond die aannemelijk maken dat de betrokken asielzoeker bij verwijdering een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of onmenselijke behandeling (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, Tarakhel t. Zwitserland, § 104).

Wanneer lidstaten de Dublin III-verordening toepassen, moeten zij derhalve nagaan of de voor overdracht aangezochte lidstaat een procedure voor internationale bescherming hanteert waarin voldoende waarborgen zijn voorzien om te voorkomen dat wie verzoekt om internationale bescherming, op rechtstreekse of onrechtstreekse wijze, wordt verwijderd naar zijn land van herkomst zonder een beoordeling in het licht van artikel 3 van het EVRM van de risico's waaraan hij aldaar kan worden blootgesteld (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. t. België en Griekenland, § 342).

Volgens vaste rechtspraak van het EHRM inzake artikel 3 van het EVRM dienen de gevreesde slechte behandelingen en omstandigheden in het land van terugkeer een minimum niveau aan hardheid en ernst te vertonen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen (EHRM 26 oktober 2000, Grote Kamer, nr. 30210/96, Kudla t. Polen, § 91-92; EHRM 21 januari 2011, Grote Kamer, nr. 30696/09, M.S.S. t. België en Griekenland, § 219-220). De beoordeling van het vereiste minimumniveau aan hardheid en ernst is relatief en afhankelijk van alle omstandigheden van het individueel geval, zoals de duur van de behandeling en de fysieke of mentale gevolgen ervan, alsook, desgevallend, het geslacht,

de leeftijd en de gezondheidstoestand van het slachtoffer (Zie EHRM 15 juli 2002, nr. 47095/99, Kalashnikov t. Rusland, § 95; EHRM 21 januari 2011, Grote Kamer, nr. 30696/09, M.S.S. t. België en Griekenland, § 219). Een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM kan betrekking hebben op de fysieke integriteit, de morele integriteit en de menselijke waardigheid (EHRM 21 januari 2011, Grote Kamer, nr. 30696/09, M.S.S. t. België en Griekenland, § 220).

In dit kader worden verzoekers om internationale bescherming gekenmerkt als een kwetsbare groep die een bijzondere bescherming behoeven (EHRM 21 januari 2011, M.S.S. t. België en Griekenland, § 251).

Om te beoordelen of de verzoekende partij een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, dienen de voorzienbare gevolgen van een gedwongen terugkeer van de verzoekende partij naar Oostenrijk te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan haar geval (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad t. Bulgarije, § 99 (c)).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van overheidsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S. t. België en Griekenland, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said t. Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Müslim t. Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal t. Verenigd Koninkrijk, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons. t. Verenigd Koninkrijk, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y.t. Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi t. Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov t. Turkije, § 73; EHRM 26 april 2005, Müslim t. Turkije, § 68).

Waar de verzoekende partij erop alludeert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch wordt blootgesteld aan een praktijk van slechte behandeling, zal de bescherming van artikel 3 van het EVRM in werking treden wanneer de verzoekende partij aantoont dat er ernstige redenen bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad t. Bulgarije, § 99 (e)). Dit zal worden onderzocht in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, Y.t. Rusland, § 80; EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh t. Nederland, § 148). Het gegeven dat een grote groep van asielzoekers zich in dezelfde situatie bevindt als de verzoekende partij, doet geen afbreuk aan het individueel karakter van het risico indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (zie: EHRM 21 januari 2011, M.S.S. t. België en Griekenland, § 359 in fine).

Zowel wat de algemene situatie in een land betreft als de omstandigheden eigen aan haar geval, moet de verzoekende partij over de materiële mogelijkheid beschikken om deze omstandigheden te gepasten tijde te doen gelden (zie: EHRM 21 januari 2011, M.S.S. t. België en Griekenland, § 366). Het komt de verzoekende partij toe om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat zij bij verwijdering naar het land van bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad t. Bulgarije, § 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754).

Het bestaan van een reëel risico op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling moet worden beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (cf. mutatis mutandis: EHRM 4 december 2008, Y. t. Rusland, § 81; EHRM 20 maart 1991, Cruz Varas en cons. t. Zweden, §§ 75-76; EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons. t. Verenigd Koninkrijk, § 107). Er rust op de verwerende partij, bij het nemen van een verwijderingsbeslissing, de plicht om een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te verrichten van gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (zie: EHRM 21 januari 2011, M.S.S. t. België en Griekenland, §§ 293 en 388).

Het gemeenschappelijk Europees asielstelsel, waarvan de Dublin III-verordening deel uitmaakt, berust op wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten. Er wordt dan ook in eerste instantie uitgegaan van een sterk vermoeden dat de behandeling van asielzoekers in elke lidstaat in overeenstemming is met de eisen van het Handvest, met het Verdrag van Genève en met het EVRM.

Het Hof van Justitie heeft evenwel benadrukt dat de overdracht van asielzoekers in het kader van het Dublinsysteem in bepaalde omstandigheden onverenigbaar kan zijn met het verbod van artikel 4 van het Handvest.

Zo is het niet uitgesloten dat de werking van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel in de praktijk in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden kan ondervinden. Het Hof heeft geoordeeld dat een asielzoeker een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van dat artikel zou lopen in het geval van overdracht aan een lidstaat waarvan ernstig moet worden gevreesd dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers er tekortschieten. Op grond van het in dat artikel neergelegde verbod mogen de lidstaten dus geen overdracht aan een lidstaat verrichten in het kader van het Dublinsysteem wanneer zij niet onkundig kunnen zijn van het bestaan van dergelijke tekortkomingen in die lidstaat (HvJ 21 december 2014, gevoegde zaken C411/10 en 493/10).

Artikel 3.2, tweede lid van de Dublin III-verordening bepaalt daarom het volgende:

“Indien het niet mogelijk is een verzoekster over te dragen aan de lidstaat die in de eerste plaats als verantwoordelijke lidstaat is aangewezen, omdat ernstig moet worden gevreesd dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoeksters in die lidstaat systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, blijft de lidstaat die met het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat is belast de criteria van hoofdstuk III onderzoeken teneinde vast te stellen of een andere lidstaat als verantwoordelijke lidstaat kan worden aangewezen.”

Verder moet er nog op worden gewezen dat in een arrest van 16 februari 2017 het Hof van Justitie in een zaak die als voorwerp had een Dublin-overdracht, en waarin het Hof wees op de synergie van de verplichtingen die voortvloeien uit het EVRM, het Handvest, de Dublin III-verordening én de Opvangrichtlijn, heeft geoordeeld dat zelfs indien niet ernstig hoeft te worden gevreesd voor systeemfouten in de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag, een asielzoeker slechts kan worden overgedragen in het kader van de Dublin III-verordening in omstandigheden waarin het uitgesloten is dat die overdracht een reëel en bewezen risico inhoudt dat de betrokkene wordt onderworpen aan onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest. Dit vereist volgens het Hof een onderzoek naar individuele elementen die een overdracht in de weg staan (HvJ 16 februari 2017, C-578/16 PPU).

In het in de bestreden beslissing aangehaalde arrest Jawo van 19 maart 2019 (zaak C-163/17) heeft het Hof van Justitie gesteld dat de tekortkomingen een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid moeten bereiken voordat er sprake is van een risico op schending van artikel 4 van het Handvest, waardoor er niet meer van het interstatelijk vertrouwensbeginsel uitgegaan kan worden. Deze bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid is bereikt wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en eigen keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, een bad nemen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid, of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid (punt 91 van het arrest).

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij op concrete wijze de te verwachten gevolgen van de geplande overdracht diepgaand heeft onderzocht en dat het onderzoek specifiek werd gericht op de situatie van Dublinterugkeerders in Kroatië. Zij heeft zich hierbij gesteund op de verschillende rapporten, jaarverslagen en mededelingen die zijn opgesomd in de bestreden beslissing en heeft ook rekening gehouden met de verklaringen van de verzoekende partij. Hoewel zij niet blind is gebleven voor de kritische bemerkingen die uit de rapporten zijn gebleken, is zij tot de conclusie gekomen dat bij overdracht van de verzoekende partij aan Kroatië er geen reëel risico voorligt op een schending van artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest, noch omwille van structurele tekortkomingen in de procedure voor internationale bescherming of in de opvang- en onthaalvoorzieningen, noch op individuele gronden. De verzoekende partij kan dus niet worden gevolgd waar zij stelt dat de verwerende partij zich beperkt tot de vaststelling dat het land van ontvangst gebonden is aan dezelfde verdragen.

Het komt derhalve aan de verzoekende partij, die stelt dat de verwerende partij verkeerdelijk steunt op het interstatelijk vertrouwensbeginsel, een foutieve lezing van het AIDA-rapport en/of foutief aangehaalde feiten, toe om haar standpunt met concrete argumenten te onderbouwen.

Zij stelt dat de garanties die de Kroatische overheid bij terugname in haar brieven van 7 augustus 2023 verleent, niet meer zijn dan een herhaling van wat haar in het overnameverzoek werd gevraagd. Er wordt niet uitgelegd hoe de verzoekende partij kans maakt op één van de slechts 740 bedden die beschikbaar zijn voor 12 872 verzoekers om internationale bescherming (in 2022) en de intentieverklaring is van geen waarde als concrete garantie indien niet wordt aangegeven welk bed in welk opvangcentrum voor haar wordt voorbehouden.

De Raad stelt vast dat de Kroatische autoriteiten specifiek wat de verzoekende partij betreft aan de verwerende partij de garantie hebben gegeven dat zij toegang zal krijgen tot de procedure inzake internationale bescherming en daarbij zal worden voorzien van adequate opvang, gezondheidszorg, een individuele behandeling van haar dossier, juridische bijstand en een daadwerkelijke rechtsbescherming. Ook wordt nog gesteld dat het non-refoulementbeginsel wordt geëerbiedigd en dat de verzoekende partij niet zal worden overgedragen naar een land waar haar leven of vrijheid in gevaar zou zijn of waar er een risico op foltering of mensonwaardige behandeling zou bestaan. Met andere woorden: het is gegarandeerd dat de verzoekende partij niet verstoken zal blijven van de rechten waarop zij als Dublinterugkeerder in wiens hoofde de Kroatische autoriteiten nog moeten vaststellen welke lidstaat bevoegd is voor de behandeling van haar VIB, aanspraak kan maken.

Wat de opvangplaatsen betreft wordt in de bestreden beslissing als volgt gemotiveerd:

“In het AIDA-rapport wordt gesteld dat personen die in het kader van Verordening (EU) nr. 604/2013 aan Kroatië worden overgedragen, geen problemen ondervinden om toegang te krijgen tot de procedure voor het bekomen van internationale bescherming en materiële opvangvoorzieningen (blz. 52).”

En

“Wat de opvangfaciliteiten betreft benadrukken we dat het AIDA-rapport meldt dat er geen gevallen gekend zijn van verzoekers die geen opvang verkregen vanwege een tekort aan plaatsen (blz 84). Kroatië heeft twee opvangfaciliteiten voor verzoekers om internationale bescherming, een in Zagreb en een in Kutina. [...]”

De verzoekende partij verwijst naar “p 16 e.v.” van het AIDA-rapport, maar in tegenstelling tot wat zij doet gelden, valt daarin nergens te lezen dat er sprake is van een overbevolking of een gebrek aan opvangplaatsen. Wél wordt vastgesteld dat 80 procent van de verzoekers om internationale bescherming die werden opgevangen in Zagreb dat centrum hebben verlaten zodat hun procedure werd opgeschort. De verzoekende partij kan dus niet worden gevolgd waar zij stelt dat het precies is omdat zij geen opvang zouden hebben gekregen dat ze zouden zijn vertrokken. De enige verklaring die in het rapport te lezen staat is dat Kroatië door het merendeel van de verzoekers om internationale bescherming als een transitland wordt beschouwd.

Nu de verzoekende partij dus niet aantoont dat er een tekort aan opvangplaatsen zou zijn, maakt zij evenmin aannemelijk dat de door de Kroatische overheid verleende garanties onder meer wat opvang betreft, niet zouden volstaan omdat ze niet voldoende geïndividualiseerd zouden zijn. Overigens kan er in die context nog op worden gewezen dat in de bestreden beslissing ook wordt gesteld dat het AIDA-rapport meldt dat volgens een rapport van de Swiss Refugee Council personen die naar Kroatië terugkeren in het kader van de Dublinverordening, via de luchthaven van Zagreb aan Kroatië worden overgedragen, dat een ambtenaar van het ministerie van Binnenlandse Zaken wordt aangewezen om de overgedragen personen op te vangen en de betrokken personen een plaats krijgen in een opvangcentrum voor verzoekers om internationale bescherming. Verder wordt ook nog gesteld dat de Kroatische overheden hebben verzocht de verzoekende partij over te dragen via de internationale luchthaven van Franjo Tudman in Zagreb van maandag tot donderdag van 8 uur tot en met 14 uur en vrijdag van 8 uur tot en met 12 uur.

Waar de verzoekende partij nog stelt dat de verwerende partij geen reële en geverifieerde kennis heeft door de overdrachten systematisch of steekproefgewijs op te volgen, kan worden volstaan met de vaststelling dat in het licht van de gegeven garanties, het aan de verzoekende partij toekomt om *in concreto* aan te tonen dat er gevallen bekend zijn van personen die ondanks deze garanties alsnog in een situatie terecht komen die strijdt met artikel 3 van het EVRM, bijvoorbeeld omdat ze geen toegang zouden hebben tot opvang. Dergelijke informatie wordt niet voorgebracht.

Met betrekking tot de gezondheidstoestand van de verzoekende partij wordt in de bestreden beslissing het volgende gesteld:

“De betrokkene verklaarde dat hij in goede gezondheid is, geen doktersafpraak nodig heeft, geen medische documenten heeft en geen medicatie neemt. Er zijn tot op heden in het administratief dossier van de betrokkene geen medische attesten of andere specifieke documenten aangebracht die aanleiding geven te besluiten dat redenen betreffende de gezondheidssituatie van de betrokkene een overdracht aan Kroatië zouden verhinderen of dat redenen van gezondheid bij overdracht zouden leiden tot een risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Er werden in het administratief dossier van de betrokkene geen concrete elementen aangebracht die aanleiding geven te besluiten dat redenen betreffende de gezondheidstoestand van de betrokkene een overdracht aan Kroatië verhinderen of dat de betrokkene door overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat vanwege redenen van gezondheid een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een schending vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.”

De verzoekende partij stelt dat niettegenstaande de verwerende partij motiveert dat hij een goede gezondheid heeft, zij tijdens de registratie van haar verzoek om internationale bescherming koorts had gesignaleerd en dat de oorzaken daarvan niet verder werden onderzocht.

Uit het stuk 7 dat door de verzoekende partij werd gevoegd, met name het document “Registratie Verzoek om Internationale Bescherming”, gedateerd 17 juli 2023, werd inderdaad het vakje ja aangekruist bij de vraag of er medische problemen waren. Echter, toen de verzoekende partij twee dagen later, tijdens zijn zogenaamde Dablingehoor werd gevraagd hoe zijn gezondheidstoestand was, of hij werd opgevolgd door een arts in België, of hij medische documenten bij zich had of nood aan medicijnen heeft, antwoordde hij: “ik ben ok”, zonder meer. De verzoekende partij toont niet aan dat de verwerende partij, op grond van de informatie die haar ten tijde van het nemen van de bestreden beslissing ter kennis werd gebracht, op onzorgvuldige wijze zijn gezondheidssituatie zou hebben beoordeeld. Ten overvloede stelt de Raad vast dat waar de verzoekende partij in haar verzoekschrift wijst op het stuk 5 als staving van het feit dat zij koorts zou hebben en nood heeft aan medicatie, kan dit niet uit dit stuk -dat de resultaten van Eurodac weergeeft- of uit enig ander stuk bij het verzoekschrift worden afgeleid. Overigens moet er nog op worden gewezen dat de beslissing tot terugleiding met het oog op overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat, die op 19 oktober 2023 werd genomen, de actuele gezondheidstoestand van de verzoekende partij opnieuw werd bevraagd en dat in het kader hiervan werd gemotiveerd. Ter zake kan dan ook worden verwezen naar de beoordeling van de vordering tot schorsing die door de verzoekende partij werd ingediend tegen deze beslissing (zaak nr. 303 244).

Wat er ook van zij: in de bestreden beslissing wordt verder het volgende gesteld:

“Verder zijn er ook geen aanwijzingen dat de betrokkene in zijn hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming in Kroatië niet de nodige bijstand en zorgen zal kunnen verkrijgen indien nodig en zijn we van oordeel dat de kwaliteit van de medische voorzieningen in Kroatië van een vergelijkbaar niveau moeten worden geacht als deze in België.

Volgens het AIDA-rapport hebben verzoekers om internationale bescherming toegang tot medische zorg. De nationale wetgeving voorziet in toegang tot dringende medische zorgen voor verzoekers. De gezondheidszorg omvat onder meer dringende en noodzakelijke behandelingen van ziekten en ernstige mentale aandoeningen. Gezondheidszorg is beschikbaar in de opvangfaciliteiten in Zagreb en Kutina. Ook wanneer de opvang wordt beperkt tot materiële bijstand, is toegang tot gezondheidszorg gewaarborgd. In 2020 werd een ordonnantie gepubliceerd inzake normen op het gebied van gezondheidszorg voor verzoekers om internationale bescherming, waarin bepalingen zijn vastgelegd inzake initiële en verdere medische onderzoeken en de reikwijdte van de gezondheidszorg voor verzoekers. Verzoekers kunnen terecht bij plaatselijke ziekenhuizen en er zijn ook specifieke apotheken aangeduid. In het opvangcentrum van Zagreb is iedere werkdag een medisch team van Médecins du Monde aanwezig, dat bestaat uit een arts, een verpleegster en tolken Arabisch en Farsi. Zij voeren een initieel medisch onderzoek uit van personen die in het centrum aankomen en bieden ook daarna nog medische opvolging aan. Médecins du Monde zorgt ook voor psychologische bijstand (blz. 91-94). We benadrukken dat Verordening 604/2013 voorzorgsmaatregelen voorziet. In geval van een medische problematiek of speciale noden wordt die informatie neergelegd in een gezondheidsverklaring en voor de overdracht gedeeld met de verantwoordelijke lidstaat op de wijze omschreven in artikel 32 van Verordening 604/2013.

We zijn van oordeel dat niet aannemelijk werd gemaakt dat de medische voorzieningen in Kroatië niet van een vergelijkbaar niveau als in België mogen worden geacht en dat de betrokkene in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming in Kroatië niet de nodige zorgen zal kunnen verkrijgen.

De Kroatische autoriteiten worden tenminste zeven werkdagen vooraf in kennis gesteld van de overdracht van de betrokkene of minstens tien werkdagen vooraf in geval van speciale noden.”

In de mate dat de verzoekende partij stelt dat zij bij gebrek aan opvang geen medische screening zal krijgen, werd hiervoor al vastgesteld dat uit de rapportage blijkt dat Dublinterugkeerders zoals zij zelf worden opgevangen, dat zij daarbij een medisch onderzoek krijgen en dat de Kroatische overheid die garantie ook heeft verleend specifiek wat de verzoekende partij betreft, samen met de garantie dat zij ook toegang zal hebben tot gezondheidszorg. In de mate dat de verzoekende partij verwijst naar de passages uit het AIDA-verslag die betrekking hebben op de screening van kwetsbare verzoekers om internationale bescherming, kan de Raad alleen maar vaststellen dat niet is aangetoond dat hij een dermate ernstig probleem heeft met zijn gezondheid dat hij als kwetsbaar moet worden beschouwd.

De verzoekende partij betoogt verder dat zij in de praktijk niet zeker is van medische verzorging omdat in de twee opvangcentra de medische dienstverlening gebeurt door één dokter en één verpleegster, maar dat daarbij de nodige tolken ontbreken of omdat buiten de centra artsen onbekend zijn met het recht op zorgverlening voor verzoekers om internationale bescherming en de desbetreffende formulieren of dit zelfs weigeren. Met haar argumentatie kan zij evenwel niet doen aannemen dat deze situatie zou wijzen op een systeemfout die een overdracht in de weg zou staan, zoals bepaald door artikel 3.2 van de Dublin III-verordening, temeer nu, zoals reeds herhaaldelijk gesteld, garanties voorliggen op onder meer de toegang tot de gezondheidszorg. Verder toont de verzoekende partij niet aan dat zij een reëel risico loopt op een schending van artikel 3 van het EVRM, nu het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) in zijn arrest nr. 41738/10 in de zaak Paposhvili t. België van 13 december 2016 de lat nog steeds zeer hoog legt vooraleer het aanvaardt dat een schending van artikel 3 van het EVRM zich kan voordoen voor een zieke vreemdeling. Het moet met name gaan om situaties die de verwijdering inhouden van een ernstig zieke vreemdeling waar ernstige aanwijzingen voorliggen dat hij of zij, ook al ligt geen imminent risico op overlijden voor, een reëel risico loopt in geval van afwezigheid van een gepaste behandeling in de ontvangende staat of het gebrek aan toegang tot een dergelijke behandeling, op blootstelling aan een ernstige, snelle en onomkeerbare achteruitgang van zijn of haar gezondheidstoestand resulterend in een intens lijden of in een betekenisvolle vermindering van de levensverwachting. Het is duidelijk dat de verzoekende partij niet aanvoert, noch kan redelijkerwijs uit de gegevens van het dossier worden afgeleid dat zij in geval van overdracht aan Kroatië zal worden blootgesteld aan zulk een situatie.

De verzoekende partij betoogt verder dat zij, door naar België te reizen, volgens de Kroatische immigratiewet wordt beschouwd als zijnde ondergedoken en dat er geen garanties blijken dat er geen expliciete intrekking of verwerping van haar VIB voorligt waardoor zij bij terugkeer als "volgend asielzoeker" wordt gekwalificeerd, in welk geval er bij een negatieve beslissing geen effectief rechtsmiddel bestaat.

De Raad stelt vast dat de verzoekende partij niet aantoont dat zij bij terugkeer zal worden beschouwd als zijnde ondergedoken, en evenmin toelicht wat daarvan de consequenties zouden zijn en in welke mate die de bevindingen van de verwerende partij in een ander daglicht zouden stellen. Verder kan in de bestreden beslissing het volgende worden gelezen:

" De Kroatische instanties stemden op 07.08.2023 in met de terugname van betrokkene met toepassing van artikel 20(5) van Verordening 604/2013: : "De lidstaat waarbij het verzoek om internationale bescherming is ingediend, is verplicht om, op de in artikelen 23, 24, en 25 en 29 bepaalde voorwaarden en met het oog op afronding van de procedure tot bepaling van de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming, over te gaan tot terugname van de verzoeker die zich zonder verblijfstitel in een andere lidstaat ophoudt of daar opnieuw een verzoek heeft ingediend na zijn eerste, in een andere lidstaat ingediende verzoek te hebben ingetrokken tijdens de procedure tot bepaling van de lidstaat die verantwoordelijk is."

Indien de Kroatische instanties tot het besluit komt dat het verantwoordelijk is zullen ze het onderzoek van het verzoek van de betrokkene kunnen aanvatten."

In de mate dat zij verwijst naar p. 53 van het AIDA-rapport en betoogt dat er geen garantie voorligt waaruit blijkt dat er geen expliciete intrekking of verwerping van haar VIB voorligt, moet er vooreerst op worden gewezen dat uit niets blijkt en de verzoekende partij zelf geen gewag maakt van het feit dat zij haar VIB uitdrukkelijk zou hebben ingetrokken. Verder, gelet op het feit dat nog moet worden overgegaan tot het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat, blijkt evenmin dat er reeds een beslissing ten gronde werd genomen over het VIB vooraleer zij Kroatië heeft verlaten. Dat zij dus als een vreemdeling met een volgend of meervoudig VIB zal worden bejegend, is niet aannemelijk. Verder blijkt uit de door de Kroatische autoriteiten verleende garanties dat de verzoekende partij toegang zal krijgen tot de procedure inzake internationale bescherming en daarbij onder meer zal worden voorzien in een individuele behandeling van haar dossier, juridische bijstand en een daadwerkelijke rechtsbescherming. Ook wordt gesteld dat het non-refoulementbeginsel wordt geëerbiedigd en dat de verzoekende partij niet zal worden

overgedragen naar een land waar haar leven of vrijheid in gevaar zou zijn of waar er een risico op foltering of mensonwaardige behandeling zou bestaan.

De verzoekende partij viseert ten slotte het motief in de bestreden beslissing luidens hetwelk de verwerende partij van oordeel is dat zij in het geval van een onheuse behandeling, zij klacht zou kunnen indienen bij de bevoegde instanties en dat uit haar verklaringen niet blijkt dat zij in de onmogelijkheid verkeerde om verhaal te halen bij de bevoegde instanties. Zij benadrukt dat verder in de bestreden beslissing erop wordt gewezen dat er geen kosteloze rechtsbijstand is voorzien tijdens de eerste bestuurlijke fase.

De Raad wijst er vooreerst op dat het motief dat wordt geviseerd in zijn geheel luidt als volgt:

“Betreffende een overdracht naar Kroatië in het kader van Verordening 604/2013 verklaarde betrokkene verder ook dat hij gedurende zijn verblijf in Kroatië slecht behandeld werd en hij stelde in dit verband dat hijzelf en andere vluchtelingen geslagen werden door de politie. Echter benadrukken we dat betrokkene hierbij tevens ook verklaarde dat dit incident plaatsvond in de context van de registratie van zijn vingerafdrukken in Kroatië omwille van het feit dat hij verzet toonde tegen deze verplichte registratie. Verder wensen we ook op te merken dat betrokkene deze verklaring niet verder aanduidde aan de hand van concrete verklaringen en tevens geen enkel begin van bewijs over deze verklaringen aanbracht. Verder laat de betrokkene in het ongewisse of het een eenmalig incident betrof of dat hij vaker werd geslagen. Gezien het feit dat de betrokkene de bovenstaande verklaringen niet verder duidt en geen elementen aanreikt om die te staven, in combinatie met het feit dat betrokkene verklaarde dat dit incident plaatsvond op het moment dat betrokkene zich verzette tegen de registratie van zijn vingerafdrukken in Kroatië, kan worden besloten dat deze vermeende feiten zich afspeelden binnen de context van de grenscontrole, waar personen zich met alle macht pogen te onttrekken aan controle en registratie en snel willen verder trekken. Dit wordt ook geduid door de verklaringen van betrokkene dat hij geen vrije keuze had om zijn vingerafdrukken te laten registreren wat tevens ook aantoont dat betrokkene enige vorm van verzet toonde tegen de verplichte registratie van zijn vingerafdrukken in Kroatië. Binnen deze context kan het gebruik van dwang in bepaalde omstandigheden gerechtvaardigd zijn. Artikel 3 van het EVRM waarborgt het recht op onaantastbaarheid van het lichaam en de lichamelijke integriteit en het geweldsmonopolie van de politie staat in delicaat evenwicht met deze individuele grondrechten. Van de politie mag derhalve worden verwacht dat geweld slechts wordt toegepast binnen de grenzen van proportionaliteit, subsidiariteit en redelijkheid. Dit impliceert onder meer dat het gebruik van dwang of geweld evenredig moet zijn met het te bereiken doel en moet worden overwogen of het doel niet met een ander minder ingrijpend middel kan worden bereikt. Uit de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier kan volgens ons niet worden besloten dat de bovenvermelde fundamentele beginselen van proportionaliteit, subsidiariteit en redelijkheid in het geval van de betrokkene door de Kroatische instanties met voeten werden getreden. Verder wijzen we er op dat de betrokkene, indien hij van oordeel was dat hij onheus werd behandeld door de Kroatische instanties, een klacht kon indienen bij de bevoegde instanties. Uit de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier blijkt geenszins dat de betrokkene in de onmogelijkheid verkeerde verhaal te halen bij de bevoegde instanties.”

De loutere verwijzing naar het feit dat een verzoeker om internationale bescherming tijdens de bestuurlijke fase van de procedure tot het bekomen van internationale bescherming geen recht heeft op kosteloze rechtsbijstand is niet van die aard dat ze deze motivering in zijn geheel gelezen als kennelijk onredelijk of onzorgvuldig kan laten doorgaan.

Uit wat hierboven wordt besproken blijkt dat de verzoekende partij niet aantoont dat de verwerende partij niet ernstig en zorgvuldig heeft onderzocht of de verzoekende partij, als verzoeker om internationale bescherming en Dublinterugkeerder, bij haar overdracht naar Kroatië zal worden blootgesteld aan onmenselijke en vernederende behandelingen, hetzij omwille van haar persoonlijke omstandigheden, hetzij omwille van ernstige en/of structurele gebreken of tekortkomingen in de opvangomstandigheden of asielpcedure. De verzoekende partij heeft geen elementen aangebracht die erop wijzen dat deze conclusie en de conclusie dat er geen grond is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening 604/2013, kennelijk onredelijk, onzorgvuldig of in strijd met de toepasselijke bepalingen of de hogere rechtsnormen zou zijn, en al evenmin dat de verwerende partij daarover niet afdoende zou hebben gemotiveerd.

Het enig middel, dat geen ruimere draagwijdte heeft dan hetgeen hiervoor werd besproken, is niet ernstig.

4.3. De vaststelling dat niet is voldaan aan één van de cumulatieve voorwaarden opdat de schorsing zou kunnen worden bevolen, volstaat om de vordering af te wijzen.

5. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot het horen bevelen van voorlopige maatregelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt ingewilligd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht november tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. S. HERBOTS,

Toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. HERBOTS

A. WIJNANTS